

Mit neveznek szerelemnek?

- De hisz ez két különböző fajta! - mondta Garm kapitány alaposan szemügyre véve az alattuk keringő bolygóról felhozott lényeket. Látószervét maximális élességre állította, úgy hogy kidülledt. A felette lévő színhártya sebesen villogott.

Botaxot kellemes melegség öntötte el, hogy újra a színes fényjelzéseket figyelheti. Hónapokat töltött el a bolygón, egy kémlelőfülkében, s igyekezett megfejteni a bennszülöttek által kibocsátott, árnyalt hanghullámok rejtélyét. A fényjelek útján való érintkezés már-már azt az érzést ébresztette benne, mintha otthon volna, a tejútrendszer távoli Perseus körzetében.

- Nem két különböző fajta - jelentette ki hanem ugyanannak a fajtának két formája.

- Ostobaság, egészen különbözőknek látszanak! Hála az Entitásnak, kissé hasonlítanak a perseusbeliekhez, nem olyan undorító a külsejük, mint sok-sok más idegen formának. Ésszerű alakjuk, felismerhető végtagjaik vannak. De színhártyájuk nincs. Beszélni tudnak?

- Igen, kapitány úr. - Botax megengedett magának egy diszkrétan helytelenítő prizmás közjátékot. - A részleteket megtalálja a jelentésében. Ezek a lények torkuk és szájuk segítségével bonyolult, köhögéshez hasonló hanghullámokat bocsátanak ki. Megtanultam utánozni őket. - Csendes büszkeséget érzett. - Nem volt gyerekjáték!

- Csodálom, hogy nem fordul fel a gyomrom tőle! Szóval, ez a magyarázata, miért van lapos szemük, s miért nem tudják kinyújtani Őket. Ha nem színekkel beszélnek, akkor ez a szemet jóformán feleslegessé teszi. De mondja, miért ragaszkodik ahhoz, hogy ez egy és ugyanaz a fajta? A bal oldali kisebb, és az indiai, vagy akármi is azok, hosszabbak, s a testének arányai is mások. Domborodik ott, ahol a másik lapos. Ezek élnek?

- Igen, kapitány úr, csak pillanatnyilag nincsenek öntudatnál. Pszichokezelést kaptak, hogy ne féljenek, s így könnyebben lehessen tanulmányozni Őket.

- De érdemes-e egyáltalán tanulmányozni őket? Már így is le vagyunk maradva, s még legalább öt ennél fontosabb bolygót kell átvizsgálunk és felderítenünk. Az idő-sztázis-egység fenntartása költséges dolog; jobb volna, ha visszaküldeném Őket, és mennénk tovább...

Erre Botax nedves, nyurga teste az aggodalomtól rezegni kezdett. Cső alakú nyelvét kiöltötte, felfelé görbítette, lapos orra fölé, ugyanakkor szemét beszippantotta. Háromujjas, kifelé szélesedő kezével tagadó mozdulatot tett, s közben beszéde mélyvörös színt öltött.

- Az Entitás óvjon ettől minket, kapitány úr! Ennél fontosabb bolygó nincs is a világon. Meglehet, hogy rendkívül válságos helyzettel állunk szemben, s hogy ezek a lények a legveszedelmesebb életformák az egész tejútrendszerben, éppen azért, mert két formájuk van.

- Nem értem, miről beszél.

- Azt a feladatot kaptam, kapitány úr, hogy tanulmányozzam ezt a bolygót. S igen nehéz feladat volt, mert ez a bolygó a maga nemében egyedülálló. Olyannyira egyedülálló, hogy még most sem értem minden sajátosságát. Ezen a bolygón például úgyszólván minden élőlénynek két formája van. Nekünk erre nincsenek szavaink, de még fogalmaink sem. Csak mint első és második formáról beszélhetek róluk. Vagy az ő hangjaikkal élve azt mondhatom, a kisebbik „nőstény”, ez a nagyobbik meg „hím”. Amiből látható, hogy e lények maguk is tisztában vannak a különbséggel.

- Micsoda undorító érintkezési mód! - borzongott a kapitány.

- És a kicsinyek létrehozása érdekében a két formának együtt kell működnie.

A kapitány, aki eddig előrehajolva, érdeklődéssel vegyes undorral vizsgálta a példányokat, most hirtelen kiegyenesedett.

- Együtt kell működniük? Hát ez meg miféle zöldség? Nincs az életnek alapvetőbb sajátossága annál, mint hogy minden élőlény önmagával való legbensőségesebb kapcsolat útján hozza létre kicsinyeit. Mi másért érdemes élni?

- Itt az egyik forma hozza létre az életet de a másiknak együtt kell vele működnie.

- Hogyan?

- Ezt nehéz megállapítani. Ez valami igen intim dolog, s bár átkutattam a rendelkezésre álló irodalmi műfajokat, pontos és részletes leírást sehol sem találtam róla. De sikerült ésszerű következtetéseket levonnom.

Garm a fejét rázta.

- Nevetséges! - A bimbózás a legszentebb és a legintimebb funkció a világon. Tíz- és tízezer bolygón mindenütt egyformán. Ahogy Levuline, a nagy fotóbárd mondta: „Bimbózáskor, bimbózáskor, édes, gyönyörű bimbózáskor, midőn...”

- Félreérti a dolgot, kapitány úr. Ez a formák közti együttműködés valahogyan, nem tudom pontosan, hogyan, a gének keveredését és átalakulását teremti meg. Olyan módszer, amelynek révén minden egyes nemzedékben a

jellegetességek új kombinációi jönnek létre. A variációk megsokszorozódnak, a módosult gének szinte egyik percről a másikra alakot öltenek, szemben a szokásos bimbózó rendszerrel, ahol előbb évezredek is elmúlhatnak.

- Ez azt jelenti, hogy az egyik egyén génjei a másinak a génjeivel kombinálódnak? Tudja-e, hogy ez a sejtfiziológia elveinek tükrében milyen nevetséges állítás?

- És mégis így keli lennie - mondta Botax a kapitány kidülledt szemének pillantásától idegesen. - Az evolúció itt meggyorsult. Ezen a bolygón a fajták beláthatatlan sokasága él. A feltevések szerint egynegyed millió különféle lény létezik.

- Tán egy negyed tucat! Ne fogadja el fenntartás nélkül a bennszülött irodalom állításait!

- Tucatjával láttam gyökeresen különböző fajtákat, még hozzá egy egészen kis területen. Én mondom önnek, kapitány úr, ha ezeknek csak egy kis időt engedünk, olyan értelmes lényekké fejlődnek, amelyek elég erősek lesznek ahhoz, hogy az egész tejútrendszer uralmuk alá hajtsák.

- Bizonyítsa be, nyomozó, hogy az az említett együttműködés valóban létezik, s aztán majd megfontolom az állításait. De ha nem tudja bebizonyítani, akkor mindezt a képzelgést nevetségesnek minősítem, s megyünk tovább.

- Be tudom bizonyítani. - Botax fényjelei erős sárgászöldbe váltottak át. - E bolygó lényei még más szempontból is egyedülállóak. Előre látják jövőbeli fejlődésüket, valószínűleg azért, mert hisznek abban a gyors változásban, amelyet végül is állandóan maguk előtt látnak. Így aztán egy olyan irodalmi műfajban lelik örömeiket, amelynek tárgya többek közt az úrutazás, holott a valóságban odáig még nem jutottak el. Ennek az irodalmi műfajnak nevét „sci-fi”-nek fordítottam le. Mármost én csaknem kizárólag sci-fiket olvastam, mert úgy gondoltam, hogy az álmaikban és képzelgéseikben leleplezik önmagukat s azt a veszélyt, amit számunkra jelentenek. És e sci-fik alapján állapítottam meg a formák közti együttműködés módszerét.

- Ezt hogyan csinálta?

- Ezen a bolygón van egy folyóirat, amely olykor ugyan sci-fit is közöl, de egyébként csaknem kizárólag ennek az együttműködésnek különféle formáival foglalkozik. Nem beszél róluk egészen nyíltan, ami persze bosszantó, mindig csali célozgat. A folyóirat neve, amennyire ezt fényjelekkel ki tudom fejezni: Playboy. A lap szerkesztőjét, gondolom, semmi más nem érdekli, csak a formák közti együttműködés, s azt olyan rendszeres és tudományos buzgalommal kutatja, amely egyenesen tiszteletre méltó. A sci-fiben is megtalálta az együttműködés leírásának különböző példáit, s én ennek a folyóiratnak az anyagát tettem vezérfonallá. A leközölt történetekből tudtam meg, hogyan lehet ezt az együttműködést létrehozni. És ha majd ez az együttműködés itt lejátszódik, s a kicsinyek az ön szeme láttára létrejönnek, akkor kérem, kapitány úr, adjon utasítást, hogy ebből a bolygóból egy atomot se hagyjanak meg.

- Jó, jó... - mondta fáradtan Garm kapitány. - Élessze fel őket. s tegye, amit tenni akar, de gyorsan!

Marge Skidmore hirtelen pontosan tudta, hol van. Világosan emlékezett rá, hogy alkonyaikor a magasvasút állomásán várakozott. Az állomás úgyszólván üres volt, csupán egy ember állt a közelében s egy másik a peron túlsó végén. És ekkor meghallotta a közeledő vonat távoli dübörgését.

Majd egy villanást látott, úgy érezte, az egész belseje tótágast áll, s valamilyen bizonytalan látomása támadt: egy nyurga teremtmény bukkant fel, nyálka csepegett róla. Aztán mintha valami a magasba rántotta volna, s most...

- Úristen! - mondta megborzongva. - Még mindig itt van! És ott egy másik is!

Undorodott, de nem félt. Szinte büszke volt, hogy nem érez semmi félelmet. A

melle mellett álló férfi, aki ugyanolyan nyugodtan viselkedett, mint ő, s akinek fején még mindig egy viharvert puhakalap ült, ugyanaz a férfi volt, aki az imént a peronon a közelében állt.

- Magát is elkapták? - kérdezte. - És kit még'?

Charlie Grimwold ernyedtnak, súlyosnak érezte magát. Megpróbálta felemelni a kezét, hogy levegye kalapját, és lesimítsa ritkás haját, amely felfelé ágaskodott, de nem borította be egészen a fejbőrét. Kiderült, hogy csak nehezen tud mozogni valamilyen rugalmas, de egyre merevedő ellenállással szemben. Leejtette kezét, és mogorván nézett a vele szemben álló, keskeny arcú nőre. „Körülbelül harmincöt éves lehet - gondolta haja szép, ruhája elegáns...” De Grimwold mégis elkívánczolt innen, s ezen mit sem változtatott, hogy nincs egyedül, hogy egy nővel van.

- Nem tudom, asszonyom - válaszolta. - Csak ott álltam az állomás peronján.

- Én is.

- És akkor egy villanást láttam. Hallani semmit se hallottam. Most meg itt vagyok. Ezek bizonyára a Marsról, a Vénuszról vagy valami hasonló helyről jöttek.

Marge hevesen bólintott.

- Én is így gondolom. Vajon ez egy repülő csészealj? Mondja, maga fél?
- Furcsa, de nem félek. Talán meghibbantam, mert másképp félnék.
- Fura. Én sem félek. Úristen, itt jön az egyik! Ha hozzám nyúl, én sikoltok! Nézze azokat a tekergőző kezeket! És azt a ráncos bőrt, csupa nyálka! Hányini tudnék tőle!

Botax óvatosan közeledett. Reszelős, rikácsoló hangon szólalt meg, csak ennyire tudta utánozni a bennszülöttek beszédét.

- Lények! - mondta. - Nem bántjuk magukat. De kérjük, tegyék meg nekünk azt a szívességet, hogy együttműködnek!

- Jé, ez beszél! - csodálkozott Charlie. - Mit akar azzal mondani, hogy együttműködni?

- Maguk ketten, egymással - válaszolta Botax.

- Ó! - Charlie Marge-ra nézett. - Érti, hogy mit akar, asszonyom?

- Fogalmam sincs róla - válaszolta az asszony gögösen.

- Úgy értem... - mondta Botax, és itt egy rövid szót használt, amelyet egyszer hal* lőtt a szóban forgó folyamat szinonimájaként alkalmazni.

Marge elpirult.

- Micsoda?! - sikoltotta élesen, ahogy csak kifért a torkán.

Botax és Garm kapitány a testük közepére szorították kezüket, hogy eltakarják e hangerő hatására kínosan remegő hallóhártyáikat.

Marge gyorsan, már-már összefüggéstelenül folytatta:

- Még mit nem! Ide figyeljen, én férjes asszony vagyok! Ha Ed itt volna, majd hallanának tőle egyet-mást! És maga meg, főökös - a rugalmas ellenállást leküzdve Charlie felé tekerte testét bárki legyen is, ha netán azt gondolná...

- De kérem, asszonyom! - mentegetőzött elkeseredve Charlie. - Ez nem az én szemetemen termett! Távol álljon tőlem, hogy egy hölgyet elutasítsak, de én is házas vagyok. Három gyerekem van. Ide figyeljen...

- Mi történik itt, Botax nyomozó? - kérdezte Garm kapitány. - Ez a ricsaj kibírhatatlan.

- Ez igen bonyolult szertartás - válaszolta Botax, és zavarának jeléül egy rövid bíborfényt villantott fel. - Eleinte mindig vonakodnak. De ez fokozza aztán az eredményt. A kezdeti állapot után a bőrüket le kell venniük.

- Meg kell nyúzni őket?

- Nem szó szerinti értelemben. Ezek csak amolyan mesterséges bőrök, amelyeket fájdalommentesen le lehet és le is kell venni. Különösen a kisebbik formának.

- Rendben van. Akkor mondja neki, hogy vegye le a bőreit! Ez igazán nem valami kellemes dolog, Botax!

- Szerintem nem volna jó, ha én szólnék a kisebbik formának, hogy vegye le a bőreit. Inkább figyeljük csak a szertartást. Olvastam egyes részleteket, olyan úrutazási történetekből, amelyeket az a Playboy nevű folyóirat nagyon megdicsért. Ezekben a történetekben a bőröket erőszakkal távolítják el. Itt van például egy ilyen eset leírása: „Rángatni kezdte a lány ruháját, már-már letépte karcsú testéről. Egy pillanatra az arcán érezte a lány félig lemeztelenített meleg, kemény melleit...” És így tovább. A letépés, az erőszakos eltávolítás, mint látja, serkentőként hat.

- Mell? - kérdezte a kapitány. - Nem ismerem fel ezt a fényjelet.

- Én találtam ki a fogalom kifejezésére. A kisebbik forma felső testének domborulataira vonatkozik.

- Értem. Hát akkor szóljon a nagyobbiknak, hogy tépje le a kisebbik bőreit! Micsoda undorító dolog ez!

Botax Charlie-hoz fordult.

- Tépje le, kérem, uram, a lány ruháját a karcsú testéről! Fellazítom az erőteret, hogy megtehesse.

Marge szeme tágra nyílt, fellángoló dühében Charlie felé tekergőzött.

- Ne merészelje! Ne merészeljen hozzám nyúlni, piszkos szoknyavadász!

- Én? - siránkozott Charlie. - Ez az egész nem az én szemetemen termett! Azt hiszi, én csak úgy nekiesem a nőknek, s letépek a ruhájukat? Hallja maga - fordult oda Botaxhoz -, nekem feleségem és három gyerekem van! Ha az asszony megtudja, hogy ruhákat tépdesek, beveri a fejem! Tudja, mit csinál a feleségem, ha csak ránézek egy nőre? Ide figyeljen...

- Még mindig vonakodik? - kérdezte türelmetlenül a kapitány.

- Úgy látszik - válaszolta Botax. - Talán az ismeretlen környezet teszi, hogy az együttműködésnek ez a fázisa tovább tart, mint általában. Ez, tudom, kényelmetlen az ön számára, kapitány úr, hát a szertartásnak ezt a részét majd magam hajtom végre. Az úrhajózási történetekben gyakran előfordul, hogy ezt a feladatot idegen bolygóbéli lények hajtják végre. Itt például - folytatta a jegyzetei közt lapozgatva, mígnem megtalálta a keresett helyet - leírnak egy ilyen rendkívül csúnya idegen fajtát. Ezeknek a lényeknek, tudja, igen ostoba nézeteik vannak. El se tudják képzelni, hogy létezzenek olyan vonzó lények is, mint mi, akiknek finom nyálka borítja a

testét.

- Olvassa már! - mondta a kapitány. - Ne piszmojon annyit!

- Igenis, kapitány úr! Azt mondja itt, hogy az idegen lény „odalépett a lányhoz, aki hisztérikusan sikoltozni kezdett. A szörnyeteg átölelte, karmai vakon martak belé, rongyokban szaggatták le róla ruháját”. A bennszülött lény, mint látja, sikoltozik, mert lázba hozza, hogy a másik lehúzza róla a bőreit.

- Hát altkor rajta, Botax, húzza le róla a bőröket! De semmi sikoltozás! Már úgylis remeg az egész testem ezektől a hanghullámoktól...

- Ha nincs ellenére... - szólt oda Botax udvariasan Marge-nak.

Egyik lapos ujjával olyan mozdulatot tett, mintha bele akarná akasztani a ruha nyakába.

Marge kétségbeesetten rángatózott.

- Ne nyúljon hozzám! Ne nyúljon hozzám! Összevissza nyálkáz! Ide figyeljen, ez a ruha 24 dollár 95 centbe került. Menjen innen, maga szörnyeteg! Micsoda szeme van! - Lihegve, kétségbeesetten igyekezett elkerülni az idegen lény tapogatózó kezét. - Micsoda nyálkás, düllede szemű szörnyeteg! Leveszem magamtól, hallja-e, csak ne nyúljon hozzám azzal a nyálkás kezével, az isten szerelmére! - A cipzárral babrált, de közben felfortyanva odaszólt Charlie-nak:

- Ne merjen idenézni!

Charlie lemondón vállat vont. és behunyta szemét. Az asszony kilépett a ruhájából.

- No, meg van elégedve?

Garm kapitány ujjai tekerőztek az undortól.

- Ezt hívják mellnek? S az a másik lény miért fordítja el a fejét?

- Vonakodik. Vonakodik... - válaszolta Botax. - És különben is, a melle még mindig be van takarva. A többi bőrt is le kell húzni. A meztelen mell igen erős serkentő. Mindig elefántcsont gömböcskének, fehér halmocskának vagy valami más ehhez hasonlóknak írják le. Vannak itt rajzaim, vizuális ábrázolásaim az űrhajózási képeslapok címdalairól. Ha megnézi őket, látni fogja, hogy mindegyiken van egy. egy ilyen lény, többé-kevésbé meztelen mellel.

A kapitány elgondolkozva nézett a képekről Marge-ra, majd újból a képekre.

- Mi az az elefántcsont?

- Ezt a fényjelet is én ötlöttem ki. Ez a bolygón élő egyik alacsony értelmű, nagy testű lény agyarának anyaga.

- Aha! - mondta Garm kapitány, és elégedettségében pasztellzöld színbe váltott át. - Most már értem. Ez a kisebbik lény valamilyen harci szektához tartozik, s ezek az agyarái, amellyel agyoncsapja az ellenséget.

- Nem, dehogyis! Ezek, mint olvastam, egészen puhák. - Botax kis barna keze a vita tárgya felé lendült, mire Marge felsikoltott, és félrehúzódott.

- Hát akkor mi a rendeltetésük?

- Azt hiszem - válaszolta Botax habozva -, ezekkel táplálják a kicsinyeiket.

- A kicsinyek megeszik ezeket? - kérdezte a kapitány szemmel látható undorral.

- Nem egészen. Ezek a dolgok valamilyen folyadékot bocsátanak ki, s a kicsinyek ezt isszák.

- Egy eleven testből származó folyadékot isznak? Brr! - A kapitány mindhárom kezével betakarta fejét. Segítségül hívott középső kezét egy hüvelyből húzta elő, még hozzá olyan gyorsan, hogy csaknem leütötte vele Botaxot.

- Háromkezű, düllede szemű, nyálkás szörnyeteg! - borzongott Marge.

- Jól mondja - helyeselt Charlie.

- Maga csak tartsa csukva a szemét!

- De kérem, asszonyom! Igazán nem akarok odanézni.

Botax újból közelebb lépett Marge-hoz.

- Asszonyom, hajlandó volna levenni a többit is?

Marge, amennyire csak tudott, kiegyenesedett a testét körülszorító erőterben.

- Nem! Soha!

- Ha akarja, én majd leveszem.

- Ne nyúljon hozzám! Az isten szerelmére, ne nyúljon hozzám! Nézze csak, milyen nyálkás! Jól van, majd én leveszem... - Halkan motyogott magában, s közben egy dühös pillantást küldött Charlie felé.

- Semmi sem történik - mondta elégedetlenül a kapitány. - Ez, úgy látszik, tökéletlen példány Botax úgy érezte, a teljesítményét ócsárolják.

- Két tökéletes példányt hoztam. Mi kifogása van ellenük?

- A mellei nem gömböcskék. Én tudom, mik azok a gömböcskék, s azokon a képeken, amelyeket mutatott

nekem, valóban gömböcskék vannak. Jókora gömböcskék. Ezen a lényen pedig csak petyhüdt, lapos lebernyegek vannak. És amellettrészben elszíntelenedett lebernyegek.

- Ugyan! - mondta Botax. - Vannak bizonyos természetes variációk. Majd mindjárt megkérdem magától a lénytől. - Marge-hoz fordult. - Mondja, asszonyom, a maga melle nem tökéletes?

Marge tágra nyitotta szemét, hosszú pillanatokig hiábavalóan viaskodott, hogy szavakat találjon, csak levegő után kapkodott.

- Ez több a soknál! - nyögte ki végül. - Lehet, hogy nem vagyok Gina Lollobrigida vagy Anita Ekberg, de a testemnek nincs semmi hibája! Ó. ha Ed itt volna! - Charlie-hoz fordult. - Ide figyeljen, mondja meg ennek a düledt szemű, nyálkás valaminek, hogy az alakom tökéletes!

- Hölgyem! - válaszolta Charlie halkán. - Ne feledje el, hogy én nem nézek oda!

- Persze, nem néz ide! De már eleget kukucskált, s így akár ki is nyithatja azt a csipás szemét, s kiállhat egy hölgy mellett, ha csak egy icipicit is úriember! Bár valószínűleg nem az.

- En ugyan - mondta Charlie, és Marge-ra sandított, aki kihasználta ezt az alkalmat, hogy mély lélegzetet vegyen, és kihúzza magát - nem szeretek ilyen kényes ügyekbe belekeveredni, de azt hiszem, asszonyom, hogy ön tökéletesen megfelel a kívánalmaknak.

- Csak azt hiszi? Maga talán vak? Engem lánykoromban, ha nem tudná, kis híján Miss Brooklynak választottak, és csupán a csípőm miatt estem ki, nem pedig a m...

- Jól van, jól van! - mondta Charlie, - A mellei gyönyörűek. Becsületszavamra!

- Erőteljesen bólintott Botax felé. - Teljesen rendben lévőek. Nem vagyok nagy szakértő, de szerintem teljesen rendben lévőek.

Marge megnyugodott.

Botax is megkönnyebbült. Garm kapitányhoz fordult.

- A nagyobbik már érdeklődést mutat, kapitány úr. A serkentő hat. Most a végső mozzanat következik.

-• És az micsoda?

- Erre, kapitány úr, nem találtam fényjelet. Lényegében abból áll, hogy az egyik forma a beszélő- és evőszervét a másik forma hasonló szervére helyezi. És erre a folyamatra is kiötlöttem egy fényjelet, éspedig ezt: csók.

- Hát ennek az undorító dolognak már sosem lesz vége?! - nyögött fel a kapitány.

- Ez a csúcspontja az egésznek. Valamennyi történetben az olvasható, hogy ezek a formák a bőrök erőszakos lehúzása után végtagjaikkal megragadják egymást, és

- hogy a leggyakrabban használt kifejezéssel fordítsam - vadul égő csókokat váltanak. íme, egy találomra kiragadott példa: „A fiú átölelte a lányt, mohó száját az ajkára nyomta...”

- Talán az egyik lény megeszi a másikat - tűnődött a kapitány.

- Dehogyan! - vágta rá türelmetlenül Botax. - Ezek égő csókok.

- Mi az, hogy égő? Tűz keletkezik?

- Nem szó szerinti értelemben. Ez a kifejezés, gondolom, azt jelenti, hogy a hőmérsékletük megemelkedik. Minél magasabb a hőmérséklet, annál biztosabb, hogy kicsinyeket hoznak létre. Most, hogy a nagyobbik forma már kellőképpen lázban van, csak a száját kell a másikéra helyeznie ahhoz, hogy kicsinyeket hozzanak létre. Enélkül nem születnek kicsinyek. Ez az az említett együttműködés.

- Ennyi az egész? Ez a... - A kapitány úgy tett, mintha össze akarná érinteni kezeit, de arra nem tudta rászánni magát, hogy e gondolatot fényjellel is kifejezze.

- Igen. ennyi az egész - válaszolta Botax. - Egyetlen történetben, még a Playboy történeteiben sem találtam a kicsinyek létrehozásánál más fizikai tevékenységre vonatkozó leírást. Olykor előfordul, hogy a történetben a csókolózás után kis csillag alakú jelekkel egy sor következik, de azt hiszem, ez csupán a csókolózás folytatását jelzi. Minden csillag egy csókot jelent, vagyis hogy sok kicsinyt akarnak létrehozni.

- Most itt egy is teljesen elég lesz!

- Igenis, kapitány úr!

- Uram - mondta Botax komoly, érthető hangon -, volna szíves megcsókolni ezt a hölgyet?

- De hisz meg se tudok mozdulni! - válaszolta Charlie,

- Kiszabadítom.

- A hölgynek ez nem fog tetszeni!

- Erre mérget vehet! Maga csak maradjon ott, ahol van! - fortyant fel Marge.

- Szívesen megtenném, hölgyem, csak az a kérdés, mit tesznek, ha nem fogadok szót. Nem szeretném felingerelni őket. Talán az volna a legjobb, ha egy icipicit megpusztlánám.

Marge habozott, belátta, hogy Charlie óvatossága indokolt.

- Na, jól van... De semmi figurázás! Nem vagyok hozzászokva, hogy csak így leálljak mindenféle jöttmenttel!

- Tudom, asszonyom. Ez az egész nem az én szemetemen termett... Ezt magának is el kell ismernie.

- Ronda, nyálkás szörnyetegek! - motyogta dühösen Marge. - Isteneknek képzelik magukat, hogy így parancsolgatnak nekünk?! De nyálkás istenek, annyi szent!

Charlie közelebb lépett hozzá.

- Na, akkor rajta, hölgyem! - Bizonytalan mozdulatot tett, mintha meg akarná emelni a kalapját. Aztán ügyetlenül átfogta az asszony meztelen vállát, s előrehajolva óvatosan összecücsörítette ajkát.

Marge annyira megmerevítette a fejét, hogy nyakán kidagadtak az izmok. Ajkuk összeért.

Garm kapitány bosszús fényjelzést adott.

- Nem észlelek semmiféle hőemelkedést... - A feje tetején lévő hőészlelő csápja teljes hosszúságában kinyúlt, majd remegve megállt.

- Én sem - vallotta be értetlenül Botax -, pedig pontosan úgy csinálják, ahogyan azt az űrhajózási történetek elmondják. Talán a végtagjaikat jobban ki kellene nyújtaniuk. Ahá, így! Látja, mégiscsak sikerülni fog.

Charlie szinte ösztönösen átfogta karjával Marge puha, meztelen testét. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha az asszony átengedné magát neki, de aztán hirtelen vonagló testtel nekifeszült az erőternek, amely még mindig erősen tartotta.

- Engedjen el - mondta tompa hangon, mert a csókoló ajak még mindig az ajkára tapadt. Aztán hirtelen Charlie-ba harapott. A férfi vadul felkiáltott, hátraugrott, kezét alsó ajkára szorította, majd ujjait nézegette, hogy nincs-e vér rajtuk.

- Mi jut eszébe, asszonyom?! - kiáltotta siránkozva.

- Könnyű puszipan állapotunk meg - válaszolta Marge. - Maga meg mit műveit? Mi maga? Casanova? Hova kerültem? Casanovák és nyálkás istenek közé?

Garm kapitány gyors egymásutánban felváltva hol kék, hol sárga fényeket villantott fel.

- Készen vannak? Vagy meddig kell még várunk?

- Azt hiszem, ennek egyik pillanatról a másikra kell történnie. Az egész világ- egyetemben, ha valaki bimbózik, hát bimbózik. Nem kell rá várni.

- Igen? Ha azokra az undorító szokásokra gondolok, amelyeket maga itt elmondott, akkor azt hiszem, soha életemben nem fogok többé bimbózni. Na, gyerünk, fejezzük be ezt a dolgot!

- Csak még egy pillanat, kapitány úr!

De egymás után múltak a pillanatok. A kapitány fényjelei lassanként töprengő narancsszínbe váltottak át, Botaxéi pedig csaknem teljesen kialudtak.

- Bocsásson meg, asszonyom - kérdezte végül is habozva Botax -, mikor kezd el bimbózni?

- Mit mikor kezdek el?

- Kicsinyeket szülni?

- Nekem már van gyerekem.

- Úgy értem, hogy most mikor fog szülni?

- Nem fogok szülni. Egyelőre nem akarok még egy gyereket.

- Mi az? Mi az? - kérdezte a kapitány. - Mit mond?

- Úgy látszik - válaszolta erőtlenül Botax -, hogy e pillanatban nem akar kicsinyeket.

A kapitány színhártyája élesen felvillant.

- Tudja, nyomozó, mi az én véleményem? Magának szerintem beteges, perverz képzelete van. Semmi sem történt ezekkel a lényekkel. Nincs együttműködés közöttük, és nem születnek kicsinyeik. Szerintem ez két különböző fajta, s maga valamilyen ostoba tréfát űz velem.

- De kapitány úr... - tiltakozott Botax.

- Ne kapitány urazzon! - dühösködött Garm. - Elegem van ebből! Maga felizgatott, felfordította a gyomromat, hányingert, undort okozott nekem ezzel az egész bimbózással, s elvesztegeti az időmet! Maga öles címekre és egyéni dicsőségre vadászik, de én majd teszek róla, hogy semmi ilyet ne kapjon. Távolítsa el ezeket a lényeket! Adja vissza annak az egyiknek a bőreit, s tegye vissza mind a kettőt oda, ahol találta őket! Megérdemelné, hogy az idősztaíz fenntartási költségeit levonassam a fizetéséből!

- De kapitány úr...

- Gyerünk! Vigye vissza őket ugyanarra a helyre és ugyanabba az időpontba, ahol voltak! Maradjon csak ez a bolygó érintetlen állapotban most is és a jövőben is. Majd én gondoskodom erről! - Újból egy dühös pillantást vetett Botaxra. - Ugyanaz a fajta, két forma, mellek, csókok, együttműködés, még mit nem? Maga egy ostoba fráter, nyomozó, tökfész, s a tetejébe beteges lény!

Vitának nem volt helye. Botax remegő végtagokkal nekifogott, hogy visszavigye a lényeket.

A magasvasút állomásán álltak, erre-arra kapkodták a fejüket. Alkonyodott, s a távolban felhangzott a közeledő vonat halk dübörgése.

- Mondja, ez valóság volt? - kérdezte habozva Marge.

Charlie bólintott.

- Mindenre emlékszem.

- Senkinek sem szabad beszélünk róla - mondta Marge.

- Persze, hogy nem. Azt hinnék, bediliztünk. Érti, mit akarok ezzel mondani?

- Igen. - Marge odébb húzódott.

- Ide figyeljen! - szólalt meg Charlie. - Sajnálom, hogy zavarba hoztam. De én nem tehetek róla.

- Tudom. Rendben van. - Marge a peron padlózatát nézegette. A vonat dübörgése hangosabbá vált.

- Azt szeretném mondani, asszonyom, maga nagyon csinos volt. Határozottan elragadó, csak én zavaromban meg sem tudtam szólalni.

Marge hirtelen elmosolyodott.

- Nincs semmi baj...

- Nem inna meg velem egy csésze kávé, csak hogy egy kicsit megnyugodjon? Valójában a feleségem csak későbbre vár.

- Ed pedig a hétvégére elutazott, s így odahaza üres lakás fogadna. A kisfiam az anyámnál van látogatóban - magyarázta Marge.

- Alikor jöjjön! Hisz mi tulajdonképpen már bemutatkoztunk egymásnak...

- Igen, ezt elmondhatjuk! - nevetett Marge.

A vonat közben befutott az állomásra, de ők hátat fordítottak neki, s elindultak a keskeny lépcsőn az utca irányába.

Szó, ami szó, két koktélt ittak meg, s aztán Charlie nem engedhette, hogy az asszony a sötétben egyedül menjen haza, elkísérte hát a lakása ajtajáig. Marge persze úgy érezte, kötelessége egypár percre behívni a férfit...

Időközben az úrhajón a csalódott Botax még egy végső kísérletet tett rá, hogy bebizonyítsa igazát. Mialatt Garm felkészült a hajóval az indulásra, Botax sietősen felállította a széles sugarú videoernyőt, hogy még egy utolsó pillantást vessen a lényekre. A készüléket Charlie-ra és Marge-ra állította be, ahogy a lakásban ültek. Aztán a csápja egyszerre megmerevedett, és Botax most a szivárvány minden színét felvillantotta.

- Kapitány úr! Kapitány úr! Oda nézzen, mit csinálnak!

De az úrhajó pontosan ebben a pillanatban kilibbent az idősztaízisból.

(Vámosi Pál)